

To vprašanje jima reši župan iz sosedne vasi, ki je ravno ob tem času tu mimo šel. Priporoča jima tako-le: „Včeraj je bil sejem v bližnjem trgu. Moj sosed Vrban je gnal dvoje prav lepih volov na sejem. Dobro ju je prodal, zato pa tudi vesel do trde noči v krčmi ostal. Nekoliko vinjen poda se čisto sam proti domu. A danes zjutraj, ko se je jelo daniti, našli so ga ob cesti v nekem jarku vsega krvavega ležati. Bil je mrtev. — Denarjev pri njem niso našli. — Treba je bilo vse moči napeti, da bi dobili morilec v pest. Takoj smo imeli Tineta na sumu, katerega so včeraj iz ravno óne krčme, v katerej je sosed pil, kake pol ure poprej iztirali zaradi razsajanja in pretepa. Hitro smo poslali po žandarje. Pri zaslišanji se je Tine tako čudno vedel, da ni bilo nobene dvombe več, da bi ne bil on morilec. — Pozneje smo našli v njegovih skornjah 300 gld. v bankoveih.

Žandarji so ga uklenili in zdaj ga ženó k sodišči v mesto, kder ga čaka zaslužena kazen.“

V farnej cerkvi zazvoni sedem, kmalu potem pa zapojó zvonovi žalostno pesen — mrliču.

Oče in Tone se odkrijeta ter pobožno molita. Tone pogleda k nebu, in sôlza se mu zablesti v očéh. Oče se ozró nanj in takój uganejo, kaj čuti njegova duša. Na lieu se mu bere, kako prísérno hvali Boga. Niti oče, niti sin ne moreta izpregovoriti najmanjše besedice.

Še le po dolgem molku se oglasé oče in rekó: „Tone dragi! zapomni si prigovor, ki pravi:

Z hudobnežem se ne jednači,
Podoben je strupenej kači, —
Vse, kar je dobrega popači!“ —

Tone iz gošče.

Naš dedček.

žé zdaj vas vidim v duhu, kako se vam razširijo najpred bistré oči, potem se zdrsne raz ustnice lahen na sméh in nehoté zastane vam vprašanje na jezici: kdo pa je ta?

Vi ga, se vé, niste poznali; dokaj let se je vže nanizalo na nit časa, odkar so ga odnesli štiri črni možjé v mrtvaško spalnico pri cerkvi. Tak je bil naš dedček (ded, stari oče). Le poglejte ga, kako se dobrovoljno smeje, kako se mu nabirajo vela lica v debele gube, kako se mu bistré motne oči za velikimi naočniki in kako se mu podaja črna čepica na belej glavi. Kaj pa dà, vaših gostih, kodrastih lasé in vaše nežne kožice ni imel in vrteti se tudi vže ni mogel kakor vrtalka. Starost za vse to ne mara. Pač pa so bile évrste besede, ki so hitele iz njegovih ust, in kadar je začel pripovedovati, tedaj se je pomladil za deset let in govoril je tako lepo in prijetno, kakor bi sadil „rožice.“ Povedati je znal mnogo — saj je dosti skusil v svojem življenji — in pravil je tako dojetno, da si je pridobil na mah vsa sreca mladih poslušalcev. In če je kdo prav prijetno pripovedoval kako pripovedko, dejali smo mu navadno: govoriš, kakor naš dedček.

Radi smo ga imeli mladi in stari in vsak se je trudil, da mu prinese o njegovem godu kako darilo. Ali naš dedček je bil skrômen in z malim

zadovoljen: ni mu bilo do razkošnih daril. Navadno je razdal vse med nas, kar je bilo za „usta.“ Pač pa se je čutil srečnega, ko mu je kdo prinesel za god tobaka za njuhanje (šnofanje). Njuhal je naš dedček sosebnó rad in malokdaj smo ga videli brez tobačnice v roci. Le pogledjte ga, kako drži roko nad tobakom, da pošegeče z njim notranji del svojega nosú, v drugej pa stiska pod pazduho velik, višnjav robeč, kateri je vedno vreden naslednik tobakov.

Kaj nè? peščica tobaka je pač kaj malega. Koliko imajo nekateri ljudje na svetu, pa še niso nikoli brez skrbi. Naš dedček pa je imel navadno samo svojo ljubljeno tobačnico in vender se je čutil takó zadovoljnega in mirnega, kakor da bi nikoli ne bil skusil v svojem dolgem življenji ničesar britkega ni težavnega.

Zadovoljnost je pač zlatá vredna.

B—c.